

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 80/2023-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 a č. k. 25 C 26/2020 zo 14. decembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na nedotknuteľnosť a ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 (ďalej aj „rozsudok z 31. októbra 2017“), rozsudkom okresného súdu č. k. 25 C 26/2020 zo 14. decembra 2021 (ďalej aj „rozsudok zo 14. decembra 2021“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozsudkov a ostatných pripojených dokumentov vyplýva nasledujúci stav veci: Okresný súd rozsudkom z 31. októbra 2017 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal priznania straty na zárobku. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 Co 131/2018 z 27. novembra 2018 tak, že vo veci samej potvrdil výrok napadnutého rozsudku okresného súdu

o zamietnutí žaloby a druhým výrokom zrušil výrok okresného súdu o náhrade trov konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 25. marca 2020 návrh na obnovu konania, ktorý okresný súd zamietol rozsudkom zo 14. decembra 2021, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 51/2020 z 25. mája 2022 a nadobudol právoplatnosť 13. júna 2022.

3. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 10. februára 2023 elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu nové podanie, ktoré je obsahovo a argumentačne takmer totožné s pôvodným podaním. Zároveň k nemu predložil neautorizované plnomocenstvo pre právneho zástupcu Advokátsku kanceláriu DPP Martaus & Partners, s. r. o.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popísal okolnosti nehody z 26. októbra 1994, ktorej bol obeťou, ako aj skutkové okolnosti jeho následnej hospitalizácie a rekonvalescencie. Podstata jeho sťažnostnej argumentácie súvisí so znaleckými posudkami, ktoré boli vyhotovené na účely súdneho konania pred okresným súdom. Sťažovateľ v danej súvislosti predstrel ústavnému súdu argumenty, ktoré podľa jeho názoru spochybňujú zákonnosť znaleckého posudku vykonaného súdnym znalcom MUDr. Karolom Orlovským, ako aj znaleckého posudku vyhotoveného ustanovenou znaleckou organizáciou. Sťažovateľ je toho názoru, že zverejnením jeho zdravotnej dokumentácie v predmetných znaleckých posudkoch boli porušené označené články ústavy a viacerých sťažovateľom špecifikovaných zákonov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv na nedotknuteľnosť a ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu z 31. októbra 2017 a rozsudkom okresného súdu zo 14. decembra 2021 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

6. Ústavný súd pred zaujatím stanoviska k jednotlivým namietaným rozhodnutiam pripomína, že jednou zo základných podmienok, ktorá musí byť v konaní pred ústavným súdom splnená, je povinné právne zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ napísal ústavnú sťažnosť sám a o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval. Sťažovateľ síce 10. februára 2023 doručil ústavnému súdu nové podanie označené ako sťažnosť (ktorého argumentácia sa v podstatnom zhodovala s argumentáciou uvedenou v ústavnej sťažnosti) a splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom Advokátskou kanceláriou DPP Martaus & Partners, s. r. o. Toto splnomocnenie je podpísané len sťažovateľom (teda splnomocniteľom) a podpis splnomocneného advokáta na splnomocnení absentuje. Ústavný súd pripomína, že medzi náležitosti platného splnomocnenia okrem iného patrí nielen prejav vôle subjektu, ktorý splnomocnenie udeľuje, ale aj súhlas s udeleným splnomocnením

vyjadrený prostredníctvom podpisu splnomocnenca. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predložením uvedeného splnomocnenia nesplnil podmienku povinného právneho zastúpenia vyplývajúcu z § 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky konania – povinného právneho zastúpenia advokátom v tomto konaní. K tomuto záveru ústavný súd pristúpil aj bez toho, aby vyčkal na doplnenie podania s autorizáciou podľa § 40 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Aj po predložení plnej moci zostáva argumentácia sťažovateľa a rozsah ním požadovaného prieskumu bez zmeny. To znamená, že ústavný súd môže pristúpiť k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti.

III.1. K rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

7. Lustráciou v registri konaní pred ústavným súdom bolo zistené, že sťažovateľ sa už v minulosti na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou namietajúcou identický obsah práv rozsudkom okresného súdu z 31. októbra 2017 obrátil. Táto ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 4. júna 2019 a ústavný súd ju uznesením č. k. II. ÚS 164/2019 z 27. júna 2019 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

8. Vzhľadom na to, že ústavný súd nie je oprávnený rozhodovať opätovne v konaniach, v ktorých už bolo v minulosti právoplatne rozhodnuté (prekážka *res iudicata*), odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K rozsudku okresného súdu č. k. 25 C 26/2020 zo 14. decembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

9. Sťažovateľova ústavná sťažnosť smerovala taktiež proti rozsudku zo 14. decembra 2021 a jemu predchádzajúcemu postupu. Predmetným rozsudkom okresný súd zamietol sťažovateľovu žiadosť o obnovu konania. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z ústavnej sťažnosti a relevantných dokumentov vyplýva, že sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 51/2020 z 25. mája 2022 tak, že rozsudok okresného súdu zo 14. decembra 2021 potvrdil. Sťažovateľ síce v texte ústavnej sťažnosti namieta aj obsah rozsudku krajského súdu z 25. mája 2022, avšak v petite ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, ako porušovateľa základných práv označil len okresný súd, jeho postup v napadnutom konaní a ním vydané rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval argumenty smerujúce proti rozsudku krajského súdu len za súčasť sťažnostnej argumentácie. Keďže rozsudok okresného súdu zo 14. decembra 2021 už bol predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu, ústavný súd nedisponuje právomocou na prerokovanie ústavnej sťažnosti ani v danej časti a ústavná sťažnosť bola v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

10. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že sťažovateľova ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok pri jej predbežnom prerokovaní pri vzájomnej kumulácii dôvodov odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. a), c) a d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu